

faaar, at Forandringer i Færgetaxter og i Taxter for Benyttelsen af Personposten altid maa forudsætte Bevillingsmyndighedens Billigelse. Jeg har nævnt for det høie Thing to Love, hvori der ligefrem faaar, at det er Administrationens Sag at fastsætte og at forandre disse Taxter, og at den Omstændighed, at disse to Love ere bleve vedtagne af Lovgivningsmagten, skulde være en Udtalelse af, at Bevillingsmyndigheden paa ethvert Stadium havde at tage Del i Forandringer i Færgetaxter og Taxter for Benyttelsen af Personposten, kan jeg ikke forstaa. Deri, at Lovgivningsmagten har bestemt, at Administrationen skal fastsætte Taxterne, ligger selvfølgelig, at den derved har frasværet sig enhver Andel i Bestemmelsen om og i Forandringer af dem, og naar der derfor faaar i Betænkningen, at Forandringer i Færgetaxterne og Taxterne for Benyttelsen af Personposten altid maa forudsætte Bevillingsmyndighedens Billigelse, er dette fuldstændig i Uoverensstemmelse med den nu bestaaende Lovgivning; thi enhver Forandring, der sker, skal efter Lovgivningen foretages af Administrationen. Jeg har dernæst gjort en Indvending, der forekom mig velbegrunder, imod den Udtalelse, som findes om, at Reglement af 2den Septbr. 1853 har sin Begrunder i Loven af 17de Marts 1852 om Anlægget af Linien Helsingør-Hamborg, idet jeg ved at oplæse denne Lov for det høie Thing paaviste, at der end ikke deri findes et Ord om, at Administrationen skulde fastsætte denne Taxt. I den Anledning fremsførte imidlertid den høitærede Ordfører en Argumentation, som jeg strax nedskrev mig, og som jeg ikke kan negte, forekommer at være noget karakteristisk. Den lød nemlig saaledes: „Naar Lovgivningsmagten har givet Administrationen et vist Beløb til at anlægge en saadan Ledning, har det med det Samme givet Administrationen Bemyndigelse til at træffe de fornødne Foranstaltninger til at drive og benytte dette Anlæg.“ Det var den høitærede Ordførers Ord; det skulde da være paa et Komma eller et enkelt Ord nær. Er det en almindelig Sætning, at Lovgivningsmagten, naar den giver Administrationen Penge til en Linie, tillige giver den Bemyndigelse til at træffe Bestemmelser til Driften deraf og derved til at fastsætte Taxterne, behøve vi ikke her nogen anden Bemyndigelse end den, vi alt have. Har Bevillingsmyndigheden givet Administrationen Penge til Anlæg af en Linie uden at betinge Noget med Hensyn til Taxterne, ligge disse efter den høitærede Ordførers egen Forudsætning udenfor Bevillingsmyndighedens Omraade. Har denne givet Bemyndigelse til Anlægget, har den tillige givet Bemyndigelse til Taxternes Fastsættelse, hvis overhovedet en saadan skulde være nødvendig, hvad jeg benægter; og Alt vil saaledes ifølge den høitærede Ordførers egen Argumentation være i sin Orden, naar Administrationen har fastsat Taxterne. (Ordføreren: Ja,

i dette specielle Tilfælde!) At det skulde være indskrænket til et ganske enkelt specielt Tilfælde, synes at være en noget mærkelig Fortolkning; ellers pleie Love ikke at være givne for et enkelt Tilfælde, men aldeles lignende og ligeartede Forhold maa da vel ogsaa ligge i dem. Jeg oplyste derhos, at Regjeringen ved Forelæggelsen af Tilslagsbevillingsloven for 1864 og 66 havde sagt, idet den gav Dylsyninger om Telegrafindtagterne, at Administrationen, uagtet denne Indtægt var baseret paa de bestaaende Taxter, paatænkte at fastsætte andre Taxter og at nedsette de bestaaende. Deraf vilde den høitærede Ordfører gjøre den Slutning, at Rigsraadet havde faaet fuldstændige Dylsyninger om dette Forhold og havde ladet det passere, men jeg beder ærede Medlemmer erindre, at jeg af det forelagte Lovforslag udtrykkelig oplyste, at man ikke gav nogen som helst Dylsyning om, hvilke Nedsættelser man vilde gjøre. Samtidig med, at man fremlagde Telegrafbudgettet, med Indtagterne beregnede efter visse Taxter, bebudede man kun, at man vilde gjøre Nedsættelser, men ikke hvilke. Man gjorde ogsaa Nedsættelserne upaatalt, uagtet denne Forelæggelse af Budgettet, og uagtet man den Gang, man forelagde Budgettet, havde paatænkt en Nedsættelse, men ikke angivet denne. Der var altsaa ikke oplyst Andet for Rigsraadet, end at Administrationen forbeholdt sig og alt havde paatænkt en Nedsættelse, som den da ogsaa foretog. Den høitærede Ordfører var især rigt enig med mig i, at man maatte anse det for at være naturligt, at der forbeholdtes Administrationen fuld Raadighed med Hensyn til de mellemrigste og gennemrigste Taxter, og i den Henseende beder jeg erindret, at jeg gjorde min Indvending imod, hvad den høitærede Ordfører omtalte med Hensyn til Bevillingen af den halve Franc paa en gennemrigst Telegraflinie. Naar den høitærede Ordfører vilde argumentere derhen, at Bevillingsmyndigheden havde bevilget en vis Taxt, medens han erkjender, at Bevillingsmyndigheden ikke engang ønsker at gjøre sin Indflydelse gjældende paa den Slags Taxter, tror jeg til Overflødighed at have paavist, at der Intet som helst findes om, at en saadan Bevilling er søgt, og det er klart, at man ikke kan hente noget Argument deraf, at Bevillingsmyndigheden har bevilget en Taxt, med Hensyn til hvilken Alle — ogsaa den høitærede Ordfører — ere enige om, at Bevillingsmyndigheden ikke kan, ikke bør og ikke vil have nogen Indflydelse. Naar den høitærede Ordfører derhos yttrede, at hvis Administrationen paa det internationale Omraade vilde sætte en Taxt, der maatte anses som fuldstændig usforsvarlig og ufornuftig, var det klart, at Bevillingsmyndigheden nok vilde vide at tale med en saadan Minister paa rette Tid og Sted, da vil jeg ikke gjentage et gammelt Ordprog. Den Slags Krusler om at tale med Ministeren paa rette Tid og Sted gjør ikke noget Indtryk paa nogen Minister, i alt Fald gjøre de